

Η Ρώμη Εδραιώνει το Όραμα - Αριθμός Οκτώ

Θεμέλια από Άμμο: Η Απόρριψη της Προφητικής Αλήθειας στον Λαοδικειακό Αντβεντισμό

Jeff Pippenger
2024-08-18

Στο τελευταίο άρθρο παραθέσαμε τα ακόλουθα λόγια του Ιησού.

Προσέχετε από τους ψευδοπροφήτες, οι οποίοι έρχονται προς εσάς με ενδύματα προβάτων, ενώ από μέσα είναι λύκοι άρπαγες. Από τους καρπούς τους θα τους γνωρίσετε. Μήπως συνάγουν σταφύλια από αγκάθια ή σύκα από τριβόλια; Έτσι λοιπόν κάθε καλό δέντρο κάνει καλούς καρπούς, ενώ το σαπρό δέντρο κάνει κακούς καρπούς. Δεν μπορεί καλό δέντρο να κάνει κακούς καρπούς, ούτε σαπρό δέντρο να κάνει καλούς καρπούς. Κάθε δέντρο που δεν κάνει καλό καρπό κόβεται και ρίχνεται στη φωτιά. Άρα λοιπόν, από τους καρπούς τους θα τους γνωρίσετε. Δεν θα εισέλθει στη βασιλεία των ουρανών καθένας που μου λέει: Κύριε, Κύριε, αλλά εκείνος που πράττει το θέλημα του Πατέρα μου, ο οποίος είναι στους ουραμούς. Πολλοί θα μου πουν κατά την ημέρα εκείνη: Κύριε, Κύριε, δεν προφητεύσαμε στο όνομά σου; και στο όνομά σου δεν εκβάλαμε δαιμόνια; και στο όνομά σου δεν κάναμε πολλά θαυμαστά έργα; Και τότε θα τους ομολογήσω: Ποτέ δεν σας γνώρισα· φύγετε από εμένα, εσείς που εργάζεστε την ανομία. Καθένας λοιπόν που ακούει αυτούς τους λόγους μου και τους πράττει, θα τον παρομοιώσω με άνθρωπο φρόνιμο, ο οποίος έκτισε το σπίτι του επάνω στον βράχο· και κατέβηκε η βροχή, και ήρθαν τα ποτάμια, και έπνευσαν οι άνεμοι, και προσέπεσαν επάνω σε εκείνο το σπίτι, και δεν έπεσε, επειδή ήταν θεμελιωμένο επάνω στον βράχο. Και καθένας που ακούει αυτούς τους λόγους μου και δεν τους πράττει, θα παρομοιωθεί με άνθρωπο μωρό, ο οποίος έκτισε το σπίτι του επάνω στην άμμο· και κατέβηκε η βροχή, και ήρθαν τα ποτάμια, και έπνευσαν οι άνεμοι, και προσέπεσαν επάνω σε εκείνο το σπίτι, και έπεσε· και μεγάλη ήταν η πτώση του. Ματθαίος 7:15–27.

Η ανταρσία του 1863 σηματοδοτεί την αρχή του Λαοδικειανού Αντβεντισμού της Εβδόμης Ημέρας, ο οποίος οικοδομεί ένα ψευδές θεμέλιο επάνω στην άμμο. Η άμμος αντιπροσωπεύει τη σατανική αρχή του πλουραλισμού, σε αντίθεση με τον Βράχο της απόλυτης αλήθειας. Η απόλυτη αλήθεια εδραιώνεται επάνω σε δύο μάρτυρες, και οι αλήθειες που απεικονίζονται στα δύο ιερά διαγράμματα του Αββακούμ, τα οποία ο Αντβεντισμός έχει προοδευτικά παραμερίσει, προέρχονται από τη Βίβλο και επιβεβαιώνονται από το Πνεύμα της Προφητείας. Οι αλήθειες αυτές είναι απόλυτες.

«Ο εχθρός επιζητεί να αποσπάσει τη διάνοια των αδελφών και αδελφών μας από το έργο της προετοιμασίας ενός λαού για να σταθεί κατά τις έσχατες αυτές ημέρες. Οι σοφιστείες του είναι επινοημένες ώστε να απομακρύνουν τις διάνοιες από τους κινδύνους και τα καθήκοντα της ώρας. Εκτιμούν ως ελάχιστης αξίας το φως που ο Χριστός ήλθε από τον ουρανό να δώσει στον Ιωάννη για τον λαό Του. Διδάσκουν ότι οι σκηνές που βρίσκονται ακριβώς ενώπιόν μας δεν είναι αρκετά σημαντικές ώστε να τύχουν ιδιαίτερης προσοχής. Καθιστούν ανενεργό την αλήθεια ουράνιας προελεύσεως και απογυμνώνουν τον λαό του Θεού από την παρελθούσα

πείρα του, δίνοντάς του αντ' αυτής μια ψευδή επιστήμη. «Ούτω λέγει ο Κύριος· Στάθιτε επί τας οδούς, και ιδέτε, και ερωτήσατε περί των αρχαίων τριβών, ποία είναι η αγαθή οδός, και περιπατείτε εν αυτή». [Ιερεμίας 6:16.]»

«Κανείς ας μη ζητεί να αποσπάσει τα θεμέλια της πίστεώς μας,—τα θεμέλια που τέθηκαν στην αρχή του έργου μας, με προσευχητική μελέτη του Λόγου και με αποκάλυψη. Επάνω σε αυτά τα θεμέλια οικοδομούμε επί περισσότερα από πενήντα έτη. Άνθρωποι μπορεί να υποθέτουν ότι έχουν βρει μια νέα οδό, ότι μπορούν να θέσουν ισχυρότερο θεμέλιο από εκείνο που έχει τεθεί· αλλά αυτό είναι μεγάλη πλάνη. “Θεμέλιον άλλον ουδείς δύναται να θέσει παρά το τεθέν.” [1 Corinthians 3:11.] Στο παρελθόν, πολλοί επιχείρησαν να οικοδομήσουν νέα πίστη, να θεμελιώσουν νέες αρχές· αλλά πόσο καιρό στάθηκε το οικοδόμημά τους; Σύντομα κατέπεσε· διότι δεν ήταν θεμελιωμένο επάνω στον Βράχο.» Testimonies, τόμος 8, 296–297.

Όταν έφθασε η 11η Σεπτεμβρίου 2001, έφθασαν επίσης και οι βροχές του Αγίου Πνεύματος.

«Η όψιμη βροχή πρόκειται να εκχυθεί επάνω στον λαό του Θεού. Ένας ισχυρός άγγελος πρόκειται να καταβεί από τον ουρανό, και ολόκληρη η γη να φωτισθεί από τη δόξα του.» Review and Herald, 21 Απριλίου 1891.

Όταν τα μεγάλα κτίρια της Νέας Υόρκης γκρεμίστηκαν με ένα άγγιγμα από τον Θεό, η όψιμη βροχή άρχισε να ραντίζει. Όταν έφθασε η 11η Σεπτεμβρίου 2001, οι καταρράκτες των παπικών αρχών απελευθερώθηκαν.

«Σε αυτή την εποχή της επικρατούσας ανομίας, οι Προτεσταντικές εκκλησίες που έχουν απορρίψει ένα “Ούτω λέγει ο Κύριος”, θα φθάσουν σε ένα παράδοξο σημείο. Θα μεταστραφούν προς τον κόσμο. Με τον αποχωρισμό τους από τον Θεό, θα επιδιώξουν να καταστήσουν το ψεύδος και την αποστασία από τον Θεό νόμο του έθνους. Θα επηρεάσουν τους άρχοντες της χώρας ώστε να θεσπίσουν νόμους για την αποκατάσταση της χαμένης επικυριαρχίας του ανθρώπου της αμαρτίας, ο οποίος κάθεται στον ναό του Θεού, αποδεικνύοντας τον εαυτό του ότι είναι Θεός. Οι Ρωμαιοκαθολικές αρχές θα τεθούν υπό την προστασία του κράτους. Η διαμαρτυρία της αλήθειας της Βίβλου δεν θα γίνεται πλέον ανεκτή από εκείνους που δεν έχουν καταστήσει τον νόμο του Θεού κανόνα της ζωής τους.» Review and Herald, 21 Δεκεμβρίου 1897.

Ο Νόμος περί Πατριωτισμού σηματοδοτεί την αρχή της προστασίας των ρωμαιοκαθολικών αρχών, η οποία οδηγεί προοδευτικά στον επικείμενο νόμο της Κυριακής. Στις 11 Σεπτεμβρίου 2001, οι τέσσερις άνεμοι που αντιπροσωπεύουν το Ισλάμ του τρίτου αλίμονο, άρχισαν να πνέουν.

«Οι άγγελοι συγκρατούν τους τέσσερις ανέμους, οι οποίοι παριστάνονται ως εξαγριωμένος ίππος που επιζητεί να λυθεί και να ορμήσει επάνω στο πρόσωπο ολόκληρης της γης, φέροντας στον δρόμο του καταστροφή και θάνατο.

«Θα κοιμόμαστε επάνω ακριβώς στο χεῖλος του αιωνίου κόσμου; Θα είμαστε νωθροί και ψυχροί και νεκροί; Ω, είτε να είχαμε στις εκκλησίες μας το Πνεύμα και την πνοή του Θεού εμψυχημένα στον λαό Του, ώστε να σταθούν στα πόδια τους και να ζήσουν. Χρειάζεται να διακρίνουμε ότι η οδός είναι στενή και η πύλη τεθλιμμένη. Αλλά καθώς διερχόμαστε από τη στενή πύλη, το πλάτος της είναι απεριόριστο.» Manuscript Releases, τόμος 20, 217.

Η βροχή, ο άνεμος και η πλημμύρα ήλθαν στις 11 Σεπτεμβρίου 2001, και η Λαοδικειακή Εκκλησία των Αντβεντιστών της Εβδόμης Ημέρας δοκιμάστηκε, όπως δοκιμάστηκαν οι Ιουδαίοι κατά το βάπτισμα του Χριστού, και όπως δοκιμάστηκαν οι Προτεστάντες αρχίζοντας από τις 11 Αυγούστου 1840. Από εκείνο το σημείο έως την επαναστατική πρόβλεψη της 18ης Ιουλίου 2020, ο Λαοδικειακός οίκος των Αντβεντιστών της Εβδόμης Ημέρας κατέπεφτε προοδευτικά, εξίσου βέβαια όπως ο ναός των Ιουδαίων κηρύχθηκε έρημος πριν από τον σταυρό, και όπως οι Προτεστάντες μετέβησαν στον αποστάτη Προτεσταντισμό κατά την πρώτη απογοήτευση της 19ης Απριλίου 1844.

Το Λαοδικειακό κίνημα του τρίτου αγγέλου εισήλθε τότε στην τελική διαδικασία δοκιμασίας του, και, όπως με τη δοκιμασία που άρχισε στις 11 Σεπτεμβρίου 2001, οι παρθένοι εκλήθησαν να επιστρέψουν στις αρχαίες οδούς, οι οποίες ήταν οι θεμελιώδεις αλήθειες όχι μόνο του Μιλλεριτικού κινήματος του πρώτου και του δευτέρου αγγέλου, αλλά και οι θεμελιώδεις αλήθειες του κινήματος του τρίτου αγγέλου.

Το σύμβολο της απόρριψης εκείνων των θεμελιωδών αληθειών στο πλαίσιο της ισχυρής πλάνης είναι το μήνυμα που κατέγραψε ο Παύλος στη Δεύτερη προς Θεσσαλονικείς. Το μήνυμα αυτό συμβολίζεται από «το παντοτεινόν» στο βιβλίο του Δανιήλ, διότι ήταν στο χωρίο της προς Θεσσαλονικείς που ο Γουίλιαμ Μίλλερ κατέληξε να κατανοήσει ότι «το παντοτεινόν» στο βιβλίο του Δανιήλ αντιπροσώπευε την παγανιστική Ρώμη.

Έχουν συγγραφεί βιβλία που πραγματεύονται τον ορισμό του «καθημερινού» στο βιβλίο του Δανιήλ. Τα περισσότερα είναι εσφαλμένα, αν και, εάν επιθυμείτε να εξετάσετε μια μελέτη από έναν Αντβεντιστή θεολόγο που το αποδίδει ορθά, θα μπορούσατε να αναζητήσετε το *The Mystery of the Daily*, του John W. Peters. Δεν προτίθεται να πραγματευθώ, στο παρόν άρθρο, εκείνη την πτυχή του «καθημερινού». Υπάρχουν επίσης και άλλα βιβλία που καλύπτουν την ιστορία του «ποιος, τι και γιατί», μέσω της οποίας η ψευδής άποψη περί του «καθημερινού» εδραιώθηκε τελικά μέσα στον Λαοδικειακό Αντβεντισμό της Εβδόμης Ημέρας.

Ο ορισμός της εβραϊκής λέξεως που μεταφράζεται ως «το καθημερινόν», καθώς και η ιστορία της αποστασίας κατά της θεμελιώδους αλήθειας του «καθημερινού», η οποία άρχισε κατ' ουσίαν το 1901, έχουν επανειλημμένως εκτεθεί στους Πίνακες του Αββακούμ, καθώς και στα πρόσφατα άρθρα επί του βιβλίου του Δανιήλ.

Προτίθεται να διατηρήσω στο παρόν άρθρο το επίκεντρο του «καθημερινού» στα προφητικά χαρακτηριστικά που συνδέονται με το σύμβολο της Ρώμης η οποία απορρίπτεται. Όσοι αποδέχονται γνήσια την αυθεντία των συγγραμμάτων της Ellen White χρειάζεται απλώς να διαβάσουν τα ακόλουθα, για να γνωρίσουν ποια είναι η ορθή κατανόηση του «καθημερινού».

«Κατόπιν είδα, σε σχέση με το “Καθημερινό”, ότι η λέξη “θυσία” προστέθηκε από την ανθρώπινη σοφία και δεν ανήκει στο κείμενο· και ότι ο Κύριος έδωσε την ορθή κατανόηση αυτού σε εκείνους που έδωσαν την κραυγή της ώρας της κρίσεως. Όταν υπήρχε ενότητα, πριν από το 1844, σχεδόν όλοι ήταν ενωμένοι στην ορθή άποψη περί του “Καθημερινού”· αλλά από το 1844 και έπειτα, μέσα στη σύγχυση, υιοθετήθηκαν άλλες απόψεις, και ακολούθησαν σκότος και σύγχυση». *Review and Herald*, 1 Νοεμβρίου 1850.

Το να απορρίπτει κανείς την κατανόηση του William Miller περί «του καθημερινού» σημαίνει ότι ταυτοχρόνως απορρίπτει την αυθεντία των συγγραμμάτων της Ellen White, διότι εκείνη είδε «ότι ο Κύριος έδωσε την ορθή άποψη γι' αυτό σε εκείνους που έδωσαν την κραυγή της ώρας της κρίσεως». Της εδείχθη επίσης ότι οι άλλες απόψεις περί «του καθημερινού» παρήγαγαν «σκότος και σύγχυση», τα οποία δεν είναι ιδιότητες του Χριστού. Ο Miller αναγνώρισε «το καθημερινό» ως την ειδωλολατρική Ρώμη όταν μελετούσε τη Δευτέρα προς Θεσσαλονικείς.

«Διάβαζα περαιτέρω, και δεν μπορούσα να βρω καμία άλλη περίπτωση στην οποία αυτό [το καθημερινό] απαντούσε, παρά μόνο στον Δανιήλ. Τότε [με τη βοήθεια μιας συμφωνίας] έλαβα εκείνες τις λέξεις που βρίσκονταν σε σύνδεση με αυτό, “αφαιρέσει.” θα αφαιρέσει το καθημερινόν· “από του καιρού καθ’ ον το καθημερινόν θέλει αφαιρεθή,” κτλ. Συνέχισα να διαβάζω, και νόμιζα ότι δεν θα εύρισκα κανένα φως επάνω στο κείμενο· τελικώς έφθασα στη Β΄ Θεσσαλονικείς 2:7, 8. “Διότι το μυστήριον της ανομίας ήδη ενεργείται· μόνον εκείνος όστις τώρα κωλύει, θέλει κωλύει, εωσού εκβληθή εκ μέσου· και τότε θέλει αποκαλυφθή ο άνομος,” κτλ. Και όταν έφθασα σε εκείνο το κείμενο, ω, πόσο καθαρή και ένδοξη εφάνη η αλήθεια! Να το! Αυτό είναι το καθημερινόν! Λοιπόν, τώρα, τι εννοεί ο Παύλος με το “εκείνος όστις τώρα κωλύει,” ή εμποδίζει; Με τον “άνθρωπον της αμαρτίας” και τον “άνομον” εννοείται ο Παπισμός. Λοιπόν, τι είναι εκείνο που εμποδίζει να αποκαλυφθή ο Παπισμός; Μα, είναι ο Παγανισμός· λοιπόν, τότε, “το καθημερινόν” πρέπει να σημαίνη τον Παγανισμό».—William Miller, Second Advent Manual, σελίδα 66». Advent Review and Sabbath Herald, 6 Ιανουαρίου 1853.

Τελικώς, ο Λαοδικειανός Αντβεντισμός παραμέρισε την ορθή κατανόηση που είχε δοθεί στον Μίλλερ και σε εκείνους που ύψωσαν την κραυγή της ώρας της κρίσεως, υιοθετώντας την εσφαλμένη ιδέα του αποστατημένου Προτεσταντισμού ότι «το παντοτινό» αντιπροσώπευε τη διακονία του Χριστού στο αγιαστήριο. Η κατανόηση αυτή είναι παράλογη σε πολλά επίπεδα, αλλά, πέρα από το ότι είναι πλανεμένη, ισχυρίζεται ότι ένα σατανικό σύμβολο είναι σύμβολο του Χριστού.

«Επομένως, ενώ ο δράκων, πρωτίστως, αντιπροσωπεύει τον Σατανά, είναι, υπό μία δευτερεύουσα έννοια, σύμβολο της ειδωλολατρικής Ρώμης.» Η Μεγάλη Διαμάχη, 439.

Ο Μίλλερ ταύτισε «το διαπαντός» με την ειδωλολατρική Ρώμη, τον δράκοντα· όμως ο Αντβεντισμός της Λαοδικείας υιοθέτησε από τον πεπτωκότα Προτεσταντισμό την ιδέα ότι αυτό αντιπροσωπεύει την ουράνια διακονία του Χριστού στο αγιαστήριο. Η απόρριψη της ταύτισης του Μίλλερ περί «του διαπαντός» ως της ειδωλολατρικής Ρώμης συνιστά απόρριψη μιας αλήθειας η οποία απεικονίζεται και στους δύο ιερούς χάρτες που υπήρξαν εκπλήρωση του δευτέρου κεφαλαίου του Αββακούμ. Συνεπώς, πρόκειται για απόρριψη μιας θεμελιώδους αλήθειας, όπως ακριβώς υπήρξε και η απόρριψη των επτά καιρών του Λευιτικού είκοσι έξι.

Το να απορρίπτει κανείς την αλήθεια ότι το «διαπαντός» αντιπροσωπεύει την παγανιστική Ρώμη, σημαίνει να απορρίπτει τα θεμέλια του Αντβεντισμού και την εξουσία του Πνεύματος της Προφητείας. Το να ταυτίζει ένα σύμβολο του Σατανά με σύμβολο του Χριστού είναι παράλληλο προς το να ταυτίζει το έργο του Χριστού με το έργο του Σατανά.

«Απορρίπτοντας τον Χριστό, ο ιουδαϊκός λαός διέπραξε την ασυγχώρητη αμαρτία· και, αρνούμενοι την πρόσκληση του ελέους, είναι δυνατόν να διαπράξουμε το ίδιο σφάλμα. Προσβάλλουμε τον Άρχοντα της ζωής και Τον καταισχύνουμε ενώπιον της συναγωγής του Σατανά και ενώπιον του επουρανίου σύμπαντος, όταν αρνούμαστε να ακούσουμε τους εξουσιοδοτημένους αγγελιαφόρους Του και, αντιθέτως, ακούμε τα όργανα του Σατανά, που θα αποσπούσαν την ψυχή από τον Χριστό. Όσο κάποιος πράττει τούτο, δεν μπορεί να βρει ούτε ελπίδα ούτε συγχώρηση, και τελικά θα χάσει κάθε επιθυμία να συμφιλιωθεί με τον Θεό.» Η Ζωή του Χριστού, 324.

Όταν ο Λαοδικειανός Αντβεντισμός απέρριψε τη θεμελιώδη κατανόηση του «παντοτεινού» και των επτά καιρών, δεν απέρριψε μόνο την εξουσία του Πνεύματος της Προφητείας και τα θεμέλια, αλλά απέρριψε και το έργο του William Miller, ο οποίος είχε οδηγηθεί στις αντιλήψεις του από τον άγγελο Γαβριήλ και άλλους αγγέλους.

«Ο Θεός έστειλε τον άγγελό Του να ενεργήσει επάνω στην καρδιά ενός γεωργού, ο οποίος δεν είχε πιστέψει τη Βίβλο, ώστε να τον οδηγήσει να ερευνήσει τις προφητείες. Άγγελοι του Θεού επισκέπτονταν επανειλημμένως εκείνον τον εκλεκτό, για να καθοδηγούν τη σκέψη του και να ανοίγουν στη νόησή του προφητείες οι οποίες έως τότε παρέμεναν σκοτεινές για τον λαό του Θεού. Η αρχή της αλυσίδας της αλήθειας του δόθηκε, και οδηγήθηκε να ερευνά κρίκο προς κρίκο, έως ότου αντίκρισε με θαυμασμό και δέος τον Λόγο του Θεού. Εκεί είδε μία τέλεια αλυσίδα αλήθειας. Εκείνος ο Λόγος, τον οποίο είχε θεωρήσει ως μη θεόπνευστο, τώρα ανοιγόταν ενώπιον της όρασής του μέσα στην ωραιότητα και τη δόξα του. Είδε ότι ένα μέρος της Γραφής εξηγεί ένα άλλο, και όταν ένα χωρίο ήταν κλειστό στη νόησή του, έβρισκε σε άλλο μέρος του Λόγου εκείνο που το εξηγούσε. Αντιμετώπιζε τον άγιο Λόγο του Θεού με χαρά και με τον βαθύτερο σεβασμό και δέος.» Early Writings, 230.

«Ο άγγελός Του» είναι μια έκφραση που προσδιορίζει τον άγγελο Γαβριήλ.

«Τα λόγια του αγγέλου: “Εγώ είμαι ο Γαβριήλ, ο παριστάμενος ενώπιον του Θεού”, δείχνουν ότι κατέχει θέση υψηλής τιμής στις ουράνιες αυλές. Όταν ήλθε με μήνυμα προς τον Δανιήλ, είπε: “Και δεν είναι ουδείς ο κραταιών μετ’ εμού περί τούτων, ειμή Μιχαήλ [Χριστός] ο άρχων υμών”. Δανιήλ 10:21. Περί του Γαβριήλ ο Σωτήρας λέγει στην Αποκάλυψη ότι “Απέστειλε και εσήμανεν αυτό διά του αγγέλου αυτού προς τον δούλον αυτού Ιωάννην”. Αποκάλυψη 1:1». Η Ζωή του Χριστού, 99.

Η ταύτιση ενός σατανικού συμβόλου ως συμβόλου του Χριστού δεν αποτελεί μόνο παραλληλισμό προς την ασυγχώρητη αμαρτία, αλλά η ασυγχώρητη αμαρτία συνδέεται επίσης με την απόρριψη των αγγελιοφόρων τους οποίους αποστέλλει ο Χριστός. Τότε το «καθημερινόν» καθίσταται σύμβολο της ασυγχώρητης αμαρτίας, και όταν γίνει κατανοητό ότι ο «εκλεκτός», ο William Miller, οδηγήθηκε στη σωστή κατανόηση εκείνης της αλήθειας, και όταν αυτή εν συνεχεία απορρίφθηκε, αυτό εντάσσεται άμεσα στη Β΄ Θεσσαλονικείς, η οποία είναι ακριβώς το χωρίο της Γραφής όπου ο Miller έκανε την ανακάλυψή του. Το να απορρίπτει κανείς εκείνη την αλήθεια αποτελεί απόδειξη ότι δεν αγαπά την αλήθεια, και εκείνη η ανταρσία επιφέρει την απομάκρυνση του Αγίου Πνεύματος και την παράδοση του ακαθάρτου πνεύματος του Σατανά, το οποίο ο Παύλος προσδιορίζει ως ισχυρή πλάνη.

Όπως ακριβώς «οι λησταί του λαού σου», οι οποίοι «στήνουν την όραση», έτσι και «το καθημερινόν» αποτελεί σύμβολο της ειδωλολατρικής Ρώμης. Στο πλαίσιο της Β΄ Θεσσαλονικείας, ο Παύλος διδάσκει ότι η απόρριψη του μηνύματος του δευτέρου κεφαλαίου αποτελεί ένδειξη ότι όσοι το πράττουν δεν αγαπούν την αλήθεια. Επειδή δεν αγαπούν την αλήθεια που παριστάνεται στο κεφάλαιο, λαμβάνουν ισχυρά πλάνη.

Όλοι οι προφήτες αναφέρονται στις έσχατες ημέρες, και προηγούμενα θεόπνευστα αποσπάσματα σε αυτό το άρθρο προσδιορίζουν ότι η ισχυρή πλάνη επέρχεται επάνω σε εκείνους που δεν αγαπούν την αλήθεια κατά την έκχυση του Αγίου Πνεύματος. Η μία τάξη λαμβάνει το έλαιο, και η άλλη τάξη λαμβάνει ισχυρή πλάνη.

Το Άγιο Πνεύμα εκχέεται κατά τη διάρκεια της ιστορίας, ενώ το Άγιο Πνεύμα αφαιρείται από εκείνους που απορρίπτουν την αύξηση της γνώσεως η οποία ανοίγεται κατά τις δύο περιόδους δοκιμασίας του καιρού της σφραγίσεως, από την 11η Σεπτεμβρίου 2001 έως τον προσεχώς ερχόμενο νόμο της Κυριακής. Επαναλαμβάνοντας ένα προηγούμενο απόσπασμα:

«Αναβλέποντας προς τις έσχατες ημέρες, η ίδια άπειρη δύναμη δηλώνει, σχετικά με εκείνους που “δεν εδέχθησαν την αγάπην της αληθείας, διά να σωθώσιν”, “Διά τούτο θέλει πέμψει εις αυτούς ο Θεός ενέργειαν πλάνης, ώστε να πιστεύσωσι το ψεύδος· διά να κατακριθώσι πάντες οι μη πιστεύσαντες εις την αλήθειαν, αλλ’ ευαρεστηθέντες εις την αδικίαν”. Καθώς απορρίπτουν τις διδασκαλίες του Λόγου Του, ο Θεός αποσύρει το Πνεύμα Του και τους αφήνει στις απάτες τις οποίες αγαπούν.» Early Writings, 46.

Γραμμή επί γραμμής, ο Δανιήλ διδάσκει ότι στις έσχατες ημέρες είναι οι λησταί του λαού σου (σύμβολο της Ρώμης) εκείνοι που εδραιώνουν την όραση. Οι λησταί παριστάνονται επίσης ως «το καθημερινόν». Ο Σολομών διδάσκει ότι στις έσχατες ημέρες όσοι δεν έχουν την όραση, αφανίζονται, πράγμα που σημαίνει να είναι γυμνοί. Το να καταστεί κανείς γυμνός σημαίνει να είναι Λαοδικεύς, και ο Λαοδικεύς είναι μωρά παρθένος.

«Η κατάσταση της Εκκλησίας που παριστάνεται από τις μωρές παρθένες αναφέρεται επίσης ως η κατάσταση της Λαοδικείας.» Review and Herald, 19 Αυγούστου 1890.

Το να είναι κανείς μωρή παρθένος όταν φθάνει το μήνυμα της Κραυγής του Μεσονυκτίου σημαίνει να εκδηλώνει εκείνο που ο Ιωάννης καταγράφει στο δέκατο έκτο κεφάλαιο της Αποκαλύψεως ως «την αισχύνην της γυμνότητός σου». Η προειδοποίηση του Ιωάννη στην έκτη πληγή σχετίζεται με την τριπλή ένωση του δράκοντος, του θηρίου και του ψευδοπροφήτου, οι οποίοι, από το 1989, βρίσκονται στη διαδικασία του να οδηγούν τον κόσμο στον Αρμαγεδδώνα.

Το μήνυμα του Παύλου στη Β΄ Θεσσαλονικείας δεν αφορά απλώς το ότι η ειδωλολατρική Ρώμη παριστάνεται από τον Δανιήλ ως «το παντοτινό», αλλά το κεφάλαιο δίνει έμφαση στη σχέση της ειδωλολατρικής Ρώμης προς την παπική Ρώμη. Η ειδωλολατρική Ρώμη συγκρατούσε («κατέχει») τον άνθρωπο της αμαρτίας από του να ανέλθει στον θρόνο της γης το 538. Μόλις η ειδωλολατρική Ρώμη παραμερίσθηκε, τότε αποκαλύπτεται «το μυστήριον της ανομίας», «ο άνομος εκείνος», ο οποίος είναι ο πάπας της Ρώμης. Στο κεφάλαιο αυτό ο Παύλος προσδιορίζει μια συγκεκριμένη προφητική σχέση μεταξύ της ειδωλολατρικής και της παπικής Ρώμης. Το να απορρίψει κανείς τη

διδασκαλία του κεφαλαίου σημαίνει να απορρίψει την αλήθεια και να δεχθεί ισχυρή πλάνη.

Κανείς ας μη σας εξαπατήσει με κανέναν τρόπο· διότι εκείνη η ημέρα δεν θα έλθει, εάν δεν έλθει πρώτα η αποστασία και δεν αποκαλυφθεί ο άνθρωπος της αμαρτίας, ο υιός της απωλείας· ο οποίος αντιτάσσεται και υπερυψώνει τον εαυτό του επάνω από κάθε λεγόμενο Θεό ή αντικείμενο λατρείας· ώστε αυτός, ως Θεός, να καθίσει στον ναό του Θεού, επιδεικνύοντας τον εαυτό του ότι είναι Θεός. Δεν ενθυμείσθε ότι, όταν ήμουν ακόμη μαζί σας, σας έλεγα αυτά τα πράγματα; Και τώρα γνωρίζετε εκείνο που τον συγκρατεί, ώστε να αποκαλυφθεί στον δικό του καιρό. Διότι το μυστήριο της ανομίας ήδη ενεργείται· μόνον εκείνος που τώρα εμποδίζει, θα εμποδίζει, έως ότου βγει από τη μέση. Και τότε θα αποκαλυφθεί ο Άνομος, τον οποίο ο Κύριος θα αναλώσει με το πνεύμα του στόματός του και θα καταργήσει με την επιφάνεια της παρουσίας του· εκείνος, του οποίου η έλευση είναι σύμφωνα με την ενέργεια του Σατανά, με κάθε δύναμη και σημεία και τέρατα ψεύδους, και με κάθε απάτη αδικίας μεταξύ εκείνων που απολλύονται, επειδή δεν δέχθηκαν την αγάπη της αλήθειας, για να σωθούν. Και γι' αυτό ο Θεός θα τους στείλει ενέργεια πλάνης, ώστε να πιστεύσουν το ψεύδος, για να κατακριθούν όλοι όσοι δενπίστευσαν την αλήθεια, αλλά ευδόκησαν στην αδικία. 2 Θεσσαλονικείς 2:3–12.

Γιατί αυτοί οι άνθρωποι των εσχάτων ημερών είναι «καταδικασμένοι»; Γιατί τους αποστέλλεται «ισχυρή πλάνη»; Γιατί «απολλύονται» και έτσι αποκαλύπτουν την αισχύνη της γυμνότητάς τους; Το χωρίο δηλώνει ότι αυτό συμβαίνει επειδή δεν αγαπούν την αλήθεια, και η αλήθεια που εκτίθεται στο κεφάλαιο προσδιορίζει ότι η ειδωλολατρική Ρώμη, η τέταρτη βασιλεία της βιβλικής προφητείας, θα εμπόδιζε την παπική Ρώμη, την πέμπτη βασιλεία της βιβλικής προφητείας, να ανέλθει στον θρόνο έως ότου απομακρυνόταν η ειδωλολατρία.

Η σχέση μεταξύ της ειδωλολατρικής και της παπικής Ρώμης, η οποία προσδιορίζεται στο κεφάλαιο, προσδιορίζεται επίσης από τον Ιωάννη μέσω της σχέσεως της εκκλησίας της Περγάμου και της εκκλησίας των Θυατείρων. Η Πέργαμος αντιστοιχεί προς την ειδωλολατρική Ρώμη και τα Θυάτειρα προς την παπική Ρώμη. Ο Παύλος και ο Ιωάννης παρέχουν δύο μάρτυρες της σχέσεως των δύο αυτών εξουσιών, όπως πράττει και το βιβλίο του Δανιήλ.

Στο βιβλίο του Δανιήλ, η σχέση της ειδωλολατρικής Ρώμης με την παπική Ρώμη εκτίθεται κατ' επανάληψιν. Στο δεύτερο κεφάλαιο του Δανιήλ παριστάνεται διά της μίξεως του σιδήρου με πηλό λασπώδη. Στο έβδομο κεφάλαιο του Δανιήλ, τόσο η ειδωλολατρική όσο και η παπική Ρώμη είναι τα «διάφορα» βασίλεια, και ενώ το δεύτερο κεφάλαιο του Δανιήλ εικονογραφεί τις δύο εξουσίες ως μίγμα, το έβδομο κεφάλαιο προσδιορίζει ότι η παπική εξουσία προέρχεται από το βασίλειο της ειδωλολατρικής Ρώμης με τα δέκα κέρατα. Στο όγδοο κεφάλαιο του Δανιήλ, το μικρό κέρας των εδαφίων 9 έως 12 είναι η Ρώμη και στις δύο φάσεις της. Τα εδάφια 9 και 11 αναφέρονται στο μικρό κέρας σε αρσενικό γένος, προσδιορίζοντας έτσι την ειδωλολατρική Ρώμη, και τα εδάφια 10 και 12 αναφέρονται στο μικρό κέρας σε θηλυκό γένος, προσδιορίζοντας έτσι την παπική Ρώμη.

Στο όγδοο κεφάλαιο του Δανιήλ, στο εδάφιο δεκατρία, η ειδωλολατρική και η παπική Ρώμη παρουσιάζονται ως δύο ερημωτικές δυνάμεις. Η ειδωλολατρική Ρώμη είναι η «καθημερινή» ερημωτική δύναμη, και η παπική Ρώμη είναι η ερημωτική παράβαση. Στο ενδέκατο κεφάλαιο, στο εδάφιο τριάντα ένα, η «καθημερινή» ερημωτική δύναμη της ειδωλολατρικής Ρώμης θέτει την

ερημωτική βδέλυγμα δύναμη, η οποία είναι η παπική εξουσία. Στο δωδέκατο κεφάλαιο, στο εδάφιο ένδεκα, η «καθημερινή» ερημωτική δύναμη της ειδωλολατρικής Ρώμης αφαιρείται, προκειμένου να εγκαθιδρυθεί η ερημωτική βδέλυγμα δύναμη του παπισμού.

Η σχέση των δύο ερημωτικών δυνάμεων της Ρώμης αποτελεί πρωτεύον θέμα των βιβλίων του Δανιήλ και της Αποκαλύψεως, και αυτή η σχέση είναι εκείνη που ο Παύλος προσδιορίζει ως την αλήθεια η οποία πρέπει να αγαπηθεί, εάν ο άνθρωπος πρόκειται να αποφύγει την ισχυρή πλάνη που παράγεται από την πίστη στο ψεύδος. Ο Θεός ουδέποτε επαναλαμβάνει περιττώς, και κάθε παράσταση της σχέσεως της ειδωλολατρικής Ρώμης προς την παπική Ρώμη παρέχει τη δική της ιδιαίτερη μαρτυρία επί του θέματος· αλλά το να απορρίψει κανείς το σύμβολο της Ρώμης κατά τις έσχατες ημέρες σημαίνει να απορρίψει την όψιμη βροχή και να λάβει στη θέση της ισχυρή πλάνη. Σημαίνει να ταυτισθεί για πάντα ως γυμνός Λαοδικεύς.

Οι Λαοδικειανοί Αντβεντιστές ιστορικοί, αν και δεν εκδηλώνουν κανέναν ιερό σεβασμό για τον ρόλο και το έργο του Γουίλιαμ Μίλλερ, εντούτοις αναγνωρίζουν ότι η εκ μέρους του αναγνώριση της σχέσεως μεταξύ της ειδωλολατρικής και της παπικής Ρώμης αποτέλεσε την προφητική δομή επάνω στην οποία οικοδόμησε «όλες» τις προφητικές του εφαρμογές. Ο Γαβριήλ και οι άλλοι άγγελοι οδήγησαν τον Μίλλερ να κατανοήσει τη σχέση μεταξύ της ειδωλολατρικής και της παπικής Ρώμης, αλλά στην ιστορική του κατανόηση δεν είδε τη Ρώμη ως μία τριπλή οντότητα αποτελούμενη από τον δράκοντα, το θηρίο και τον ψευδοπροφήτη.

Κατά την εποχή του, οι Ηνωμένες Πολιτείες δεν είχαν ακόμη αρχίσει τον ρόλο τους ως του ψευδοπροφήτη, διότι οι Προτεστάντες των Ηνωμένων Πολιτειών δεν έγιναν οι θυγατέρες της Ρώμης παρά μόνον το 1844, και το θεμελιώδες έργο του Miller είχε ήδη τοποθετηθεί επάνω στο διάγραμμα του 1843, το οποίο παρήχθη τον Μάιο του 1842.

Το 1989 αποσφραγίσθηκαν τα τελευταία έξι εδάφια του ενδέκατου κεφαλαίου του Δανιήλ, και ο αγγελιοφόρος για εκείνη τη χρονική περίοδο αναγνώρισε ότι υπήρχαν τρεις δυνάμεις των οποίων οι προφητικές δραστηριότητες εκτείνονταν στα εδάφια σαράντα έως σαράντα πέντε του ενδέκατου κεφαλαίου. Ο βασιλεύς του νότου στο εδάφιο σαράντα είναι η δύναμη του δράκοντος· ο βασιλεύς του βορρά είναι η παπική δύναμη, στην οποία είχε επιβληθεί το θανατηφόρο τραύμα της στην αρχή του εδαφίου, το 1798, από τα χέρια της δρακόντειας δύναμης της Ναπολεόντειας Γαλλίας. Στο εδάφιο, η παπική δύναμη αρχίζει το έργο της θεραπείας του θανατηφόρου τραύματός της. Το 1989 ο βασιλεύς του βορρά ανταποδίδει εναντίον της δρακόντειας δύναμης της Σοβιετικής Ένωσης, η οποία τότε είχε καταστεί ο βασιλεύς του νότου. Όταν το θηρίο του Καθολικισμού αντεπιτέθηκε εναντίον της Σοβιετικής Ένωσης, ήλθε με τον πληρεξούσιο στρατό των Ηνωμένων Πολιτειών, τον ψευδοπροφήτη του δέκατου έκτου κεφαλαίου της Αποκαλύψεως. Ο δράκων βασιλεύς του νότου, το θηρίο βασιλεύς του βορρά και ο ψευδοπροφήτης των αρμάτων, των ιππέων και των πλοίων απεικονίζονται όλοι στο εδάφιο σαράντα, και η προφητική γραμμή λήγει στο εδάφιο σαράντα πέντε, όταν η παπική δύναμη «φθάνει στο τέλος της χωρίς να υπάρχει κανείς να τη βοηθήσει».

Ο Αρμαγεδδών, στην Αποκάλυψη δεκάξι, είναι μια συμβολική γεωγραφική περιοχή που προσδιορίζει την ανταρσία της ανθρωπότητας η οποία προηγείται της επιστροφής του Χριστού. Ο

Αρμαγεδδών είναι ένα σύμβολο· η λέξη αποτελείται από δύο λέξεις, «Har», που σημαίνει βουνό, και «Megiddo», που είναι η κοιλάδα του Ιεζραέλ. Το γεγονός ότι ο Ιωάννης συνδύασε ένα βουνό με το Μεγιδδώ, ενώ το Μεγιδδώ είναι κοιλάδα, πληροφορεί τον μελετητή της προφητείας ότι ο Αρμαγεδδών είναι σύμβολο, το οποίο περιέχει μια γεωγραφική αναφορά, διότι δεν υπάρχει βουνό στην κοιλάδα του Ιεζραέλ.

Η κοιλάδα του Ιεζραέλ βρίσκεται ανάμεσα στις τρεις θάλασσες (Μεσόγειος Θάλασσα, Θάλασσα της Γαλιλαίας και Νεκρά Θάλασσα) και την Ιερουσαλήμ. Βρίσκεται σχετικά στο κεντρικό τμήμα του βόρειου Ισραήλ, με αυτά τα τρία υδάτινα σώματα και την Ιερουσαλήμ να βρίσκονται γύρω της προς διαφορετικές κατευθύνσεις. Το εδάφιο σαράντα πέντε του ενδέκατου κεφαλαίου του Δανιήλ είναι το σημείο όπου ο βασιλιάς του βορρά φθάνει στο τέλος του, χωρίς κανείς να τον βοηθήσει, και το εδάφιο προσδιορίζει το γεωγραφικό τέλος του ως ανάμεσα στις θάλασσες και το ένδοξο άγιο όρος της Ιερουσαλήμ. Το εδάφιο σαράντα του ενδέκατου κεφαλαίου του Δανιήλ εισάγει τις τρεις δυνάμεις που αποτελούν τα υποκείμενα της θεραπείας της θανατηφόρας πληγής της παπικής εξουσίας και του τελικού της τέλους.

Η πρώτη φράση των εδαφίων προσδιορίζει τον καιρό του τέλους στο 1798, όταν ο παπισμός έλαβε το θανατηφόρο τραύμα του, και το εδάφιο σαράντα πέντε προσδιορίζει το μόνιμο θανατηφόρο τραύμα του. Η προφητική ιστορία μεταξύ του πρώτου και του τελευταίου θανάτου της παπικής εξουσίας προσδιορίζει την ανταρσία της ανθρωπότητας καθώς αυτή αποκαθιστά την επικράτηση της παπικής εξουσίας, όταν το θανατηφόρο τραύμα της θεραπεύεται πριν από την τελική κατάλυση της παπικής εξουσίας. Τα έξι εδάφια φέρουν την υπογραφή της αλήθειας, διότι η αρχή και το τέλος είναι αμφότερα ο θάνατος της παπικής εξουσίας, και τα μεσαία εδάφια είναι η ανταρσία της ανθρωπότητας καθώς το πρώτο θανατηφόρο τραύμα θεραπεύεται.

Στον Μίλλερ δόθηκε φως από ουράνιους αγγέλους σχετικά με τη σχέση μεταξύ της ειδωλολατρικής και της παπικής Ρώμης. Το κλειδί για την κατανόηση από τον Μίλλερ του προφητικού προτύπου, το οποίο χρησιμοποίησε σε όλες τις προφητικές του εφαρμογές, ήταν «το παντοτινόν» στη Δευτέρα προς Θεσσαλονικείς. «Το παντοτινόν» στο κεφάλαιο εκείνο είναι η ειδωλολατρική Ρώμη, πράγμα που θεμελίωσε το όραμα το οποίο ο Γουίλλιαμ Μίλλερ κατέληξε να κατανοήσει· διότι είναι η Ρώμη, οι λησταί του λαού σου στο εδάφιο δεκατέσσερα του ενδέκατου κεφαλαίου, που θεμελιώνει το όραμα.

Ο αγγελιοφόρος που ανεγέρθηκε για να κατανοήσει την αύξηση της γνώσεως το 1989 κατέληξε να κατανοήσει την τριπλή φύση της Ρώμης. Ο Μίλλερ ήταν ο αγγελιοφόρος του πρώτου και του δεύτερου αγγέλου, και κατένοησε την πρώτη και τη δεύτερη εκδήλωση της Ρώμης, ώστε να θεμελιώσει το όραμα που παρουσίασε στον κόσμο. Ο αγγελιοφόρος του τρίτου αγγέλου κατέληξε να κατανοήσει και τις τρεις εκδηλώσεις της Ρώμης, προκειμένου να θεμελιώσει το όραμα που του εδόθη να κηρύξει στον κόσμο.

Η πρώτη εκδήλωση της Ρώμης ήταν η ειδωλολατρική Ρώμη. Από την ειδωλολατρική Ρώμη προήλθε η παπική Ρώμη, η δεύτερη εκδήλωση. Από τις δύο πρώτες εκδηλώσεις προήλθε η σύγχρονη Ρώμη, η τριπλή συμμαχία του δράκοντος, του θηρίου και του ψευδοπροφήτη.

Θα συνεχίσουμε τη γραμμή της διαμάχης περί «του καθημερινού» στην Αντβεντιστική ιστορία στο επόμενο άρθρο.

«Εκείνος που βλέπει κάτω από την επιφάνεια, που διαβάζει τις καρδιές όλων των ανθρώπων, λέγει για εκείνους που είχαν μεγάλο φως: “Δεν θλίβονται ούτε μένουν ενεοί εξαιτίας της ηθικής και πνευματικής τους καταστάσεως.” Ναι, “εξέλεξαν τας οδούς αυτών, και η ψυχή αυτών ευφραίνεται εις τα βδελύγματα αυτών. Και εγώ θέλω εκλέξει τας συμφοράς αυτών, και θέλω επιφέρει επ’ αυτούς εκείνα τα οποία φοβούνται· διότι όταν εκάλεσα, ουδείς απεκρίθη· όταν ελάλησα, δεν ήκουσαν· αλλά έπραξαν το πονηρόν ενώπιόν μου, και εξέλεξαν εκείνο εις το οποίον δεν ευηρεστήθην.” “Ο Θεός θέλει πέμψει εις αυτούς ενέργειαν πλάνης, ώστε να πιστεύσωσι το ψεύδος,” επειδή “δεν εδέχθησαν την αγάπην της αληθείας, διά να σωθώσιν,” “αλλά ευηρεστήθησαν εις την αδικίαν.” Ησαΐας 66:3, 4· 2 Θεσσαλονικείς 2:11, 10, 12.»

«Ο ουράνιος Διδάσκαλος ρώτησε: “Ποια ισχυρότερη πλάνη μπορεί να εξαπατήσει τον νου από την προσποίηση ότι οικοδομείτε επάνω στο ορθό θεμέλιο και ότι ο Θεός δέχεται τα έργα σας, ενώ στην πραγματικότητα ενεργείτε σε πολλά πράγματα σύμφωνα με την κοσμική πολιτική και αμαρτάνετε εναντίον του Ιεχωβά; Ω, είναι μεγάλη απάτη, γοητευτική πλάνη, που κυριεύει τους νους όταν άνθρωποι που κάποτε γνώρισαν την αλήθεια εκλαμβάνουν τη μορφή της ευσέβειας ως το πνεύμα και τη δύναμή της· όταν νομίζουν ότι είναι πλούσιοι και πεπλουτισμένοι και δεν έχουν ανάγκη ουδενός, ενώ στην πραγματικότητα έχουν ανάγκη των πάντων.”»

«Ο Θεός δεν έχει αλλάξει απέναντι στους πιστούς δούλους Του που διατηρούν τα μιάτια τους αμόλυντα. Αλλά πολλοί κραυγάζουν: “Ειρήνη και ασφάλεια”, ενώ επέρχεται επάνω τους αιφνίδια καταστροφή. Εάν δεν υπάρξει πλήρης μετάνοια, εάν οι άνθρωποι δεν ταπεινώσουν την καρδιά τους με εξομολόγηση και δεν δεχθούν την αλήθεια καθώς είναι εν τω Ιησού, δεν θα εισέλθουν ποτέ στον ουρανό. Όταν λάβει χώρα εξαγνισμός στις τάξεις μας, δεν θα αναπαυόμαστε πλέον αμέριμνοι, καυχώμενοι ότι είμαστε πλούσιοι και πεπλουτισμένοι και δεν έχουμε χρεία ουδενός.»

«Ποιος μπορεί αληθινά να πει: “Το χρυσάφι μας είναι δοκιμασμένο στη φωτιά· τα μιάτια μας είναι αμόλυντα από τον κόσμο”; Είδα τον Διδάσκαλό μας να δείχνει τα μιάτια της λεγόμενης δικαιοσύνης. Αφού τα απέσπασε, αποκάλυψε τη μόλυνση που βρισκόταν από κάτω. Έπειτα μου είπε: “Δεν μπορείς να δεις πώς με υποκρισία έχουν καλύψει τη μόλυνσή τους και τη σήψη του χαρακτήρα τους; ‘Πώς έγινε πόρνη η πιστή πόλη!’ Ο οίκος του Πατέρα μου έγινε οίκος εμπορίου, τόπος απ’ όπου η θεία παρουσία και η δόξα έχουν αποχωρήσει! Γι’ αυτό υπάρχει αδυναμία, και η ισχύς λείπει.”» Testimonies, τόμος 8, 249, 250.